

Sygn. akt II K 1485/18

RKS (...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2019r.

Sąd Rejonowy w Zabrze w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Pudło

Protokolant Hanna Suchewicz

przy udziale pełnomocnika (...) Skarbowego w K. -

oraz przy udziale prokuratora –

po rozpoznaniu w dniu 09 lipca 2019r. sprawy:

- **D. F. (F.)**, syna C. i J., urodzonego (...) w D.

oskarżonego o to, że:

poprzez wydzierżawienie części powierzchni lokalu będącej w jego władaniu o nazwie Bar (...) w Z. przy ul. (...), swoim zachowaniem ułatwił popełnienie czynu zabronionego Z. P., który w dniu 24 maja 2016 roku w wyżej wymienionym lokalu, urządził w celach komercyjnych gry hazardowe o charakterze losowym na automacie do gier o nazwie: H. S. bez numeru wbrew przepisom art. 6, art. 14 i art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201 poz. 1540 z późniejszymi zmianami)

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 20 § 2 kks

orzeka :

- oskarżonego D. F. uznaje za winnego tego, że udostępniając w dniu 01 lutego 2016r. w Z. powierzchnię 2 m² w lokalu Bar (...) usytuowanym w Z. przy ulicy (...), w zamiarze aby Z. P. dokonał czynu zabronionego polegającego na urządzaniu w tym lokalu wbrew przepisom art. 6 ust. 1 Ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, w celach komercyjnych gier hazardowych na nie zarejestrowanym elektronicznym automacie do gier o nazwie (...) bez numeru, ułatwił mu jego popełnienie w dniu 24 maja 2016r. tj. winnego przestępstwa skarbowego wyczerpującego znamiona opisane w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 20 § 2 kks i za to na mocy art. 19 § 1 kk w zw. z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 20 § 2 kks skazuje go na karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80,00 (osiemdziesiąt) złotych;
- na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks w zw. z art. 3 ust 1 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego D. F. na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania w kwocie 70,00 (siedemdziesiąt) złotych oraz obciąża go opłatą sądową w kwocie 640,00 (sześćset czterdzieści) złotych

Sygn. akt II K 1485/18

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. P. pełnił funkcję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. przy ulicy (...). Do A. W. (1) należał z kolei lokal w Z. przy ulicy (...), w którym prowadziła działalność gospodarczą o nazwie Bar (...). Przedmiotową działalność gospodarczą A. W. (1) przejęła po swoim bracie M. J. w październiku 2015r. W czasie, gdy M. J. prowadził jeszcze przedmiotową działalność osobiście, w jego lokalu znajdowały się również niezarejestrowane elektroniczne automaty do gier hazardowych, które były zatrzymywane przez stosowne organy celne. Jednym z takich urządzeń był automat do gier o nazwie H. (...) bez numeru, powierzchnię pod użytkowanie którego, w ilości 4 m², wynajął od M. J. na mocy umowy z dnia 01 sierpnia 2015r. D. F.. Legalność urządzania gier na tym automacie zakwestionowali kontrolerzy Urzędu Celnego w R., którzy w tym lokalu przeprowadzili stosowną kontrolę w dniu 08 września 2015r. Następstwem tej kontroli stało się odpowiednie postępowanie karno – skarbowe. Tymczasem w dniu 01 lutego 2016r. D. F. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. przy ulicy (...) zawarł jako najemca z A. W. (1) jako wynajmującą umowę najmu części wspomnianego powyżej lokalu użytkowego Bar (...) w Z. przy ulicy (...) o powierzchni 4 m². W tym samym dniu D. F. tym razem jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. przy ulicy (...), a równocześnie wynajmujący zawarł z (...) Sp. z o.o. reprezentowaną przez Z. P. jako Prezesa Zarządu umowę najmu części wspomnianego powyżej lokalu użytkowego Bar (...) o powierzchni 2 m², mimo iż (...) Sp. z o.o. żadnego tytułu prawnego do tego lokalu nie posiadała. Do lokalu tego, na wspomnianą wynajętą część powierzchni (...) Sp. z o.o. wstawiła urządzenie elektroniczne stanowiące jej własność o nazwie H. (...) bez numeru. Urządzenie to włączono do sieci i umożliwiono prowadzenie na nim gier. Gry te na wspomnianym automacie urządzano do dnia 24 maja 2016r., kiedy to miała miejsce w przedmiotowym lokalu kontrola przeprowadzona przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego w R., w osobach W. C., M. D. i Z. B.. Kontrolerzy ujawnili, iż wskazany powyżej automat był włączony i gotowy do gry. Po oględzinach tego urządzenia oraz po przeprowadzeniu na nim gier kontrolnych, kontrolujący uznali, że powyższe urządzenie służyło do prowadzenia gier o charakterze komercyjnych, a udostępnione na nim gdy miały charakter losowy. Urządzenie to zostało przez nich zatrzymane. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 20 grudnia 2017r. wydanym w sprawie o sygn. VII K 751/16 Z. P. został uznany za winnego przestępstwa skarbowego wyczerpującego znamiona opisane w art. 107 § 1 kks polegającego na tym, że w dniu 24 maja 2016r. w Z. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. urządził w lokalu Bar (...) w Z. przy ulicy (...) w celach komercyjnych gry hazardowe na niezarejestrowanym elektronicznym automacie do gier o nazwie H. (...) bez numeru, wbrew przepisom Ustawy o grach hazardowych. Za przestępstwo to Sąd skazał go na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych i ustalił wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100,00 złotych. Równocześnie Sąd meriti orzekł przedmiotowym wyrokiem o przepadku zabezpieczonych w toku tego postępowania dowodów rzeczowych. Wskazany powyżej wyrok podlegał kontroli odwoławczej i Sąd Okręgowy w Gliwicach prawomocnym wyrokiem z dnia 30 maja 2018r. wydanym w sprawie o sygn. VI Ka 332/18 co do kwestii merytorycznych zaskarżony apelacją wyrok Sądu I instancji co do osoby Z. P. utrzymał w mocy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: W. C. (k. 12 – 13, 220 – (...), 415), A. W. (1) (k. 9 – 10, 51 – 52, 215 – 216, 442 – 443), Z. B. (k. (...) – 221, 454), M. J. (k. 262, 472), M. D. (k. (...), 481), P. G. (k. 492), Z. P. (k. 63 - 64, 215, 499 - 500), a ponadto na podstawie: protokołu kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o grach hazardowych (k. 2 – 4), protokołu z przeprowadzonych czynności kontrolnych w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o grach hazardowych (k. 5 – 6), upoważnienia do wykonywania kontroli (k. 7), protokołu zatrzymania przedmiotów (k. 15), karty rozliczenia środków pieniężnych gry kontrolnej (k. 16), karty ewidencyjnej dowodu (k. 17), umowy najmu części lokalu użytkowego (k. 18), informacji Głównego Urzędu Statystycznego (k. 19), kopii pokwitowań (k. 39, 56, 57), informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej (k. 49, 255 – 259), protokołu oględzin urządzenia do gier wraz z zeskanowaną dokumentacją fotograficzną (k. 54 – 55), kopii opinii sądowo – psychiatrycznych dotyczących Z. P. (k. 79 – 82, 105 – 107), kopii opinii sądowo – psychiatrycznej odnośnie D. F. sporządzonej do sprawy PR Ds. 128.2016 Prokuratury Rejonowej w Zabrze (k. 113 – 115), opinii sądowo – psychiatrycznej odnośnie D. F. tempore criminis w przedmiotowej sprawie (k. 141 – 145), kopii umowy najmu części lokalu użytkowego (k. 173 – 174) wraz z pismem przewodnim (k. 172), uwierzytelnionej za zgodność z oryginałem kserokopii protokołu kontroli z dnia 08 września 2015r. w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o grach hazardowych (k. 224 – 225), uwierzytelnionej za zgodność z oryginałem kserokopii protokołu kontroli w zakresie urządzania i prowadzenia działalności w zakresie gier na automatach (k. 226

– 227), uwierzytelnionej za zgodność z oryginałem kserokopię protokołu kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o grach hazardowych (k. 229 – 231), odpisu zupełnego z rejestru przedsiębiorców KRS z dnia 12 maja 2017r. odnośnie spółki (...) Sp. z o.o. (k. 237 – 242), odpisu zupełnego z rejestru przedsiębiorców KRS z dnia 04 września 2017r. odnośnie spółki (...) Sp. z o.o. (k. 271 – 273), danych o karalności D. F. (k. 116 – 117, 209, 353, 401, 465 – 467), odpis zupełnego z rejestru przedsiębiorców KRS z dnia 04 września 2017r. odnośnie spółki (...) Sp. z o.o. (k. 275 – 276), informacji (k. 294), informacji (k. 416), odpisu prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu w sprawie o sygn. II K 333/16 (k. 417) oraz informacji Kancelarii Usług (...) Sp. z o.o. (k. 471, 476).

D. F. w toku przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego (k. 91 – 92) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu występku i skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do odmowy złożenia wyjaśnień. W toku pierwszego rozpoznania sprawy przez Sąd (k. 261) D. F. zdecydował się wyłącznie na udzielanie odpowiedzi na pytania swojego obrońcy i w zakresie tych pytań wyjaśnił, że jest osobą niepełnosprawną, po udarze mózgu, z niedowładem prawostronnym. Wskazał, że spółka z o.o. (...) nie zajmowała się nigdy prowadzeniem gry na automatach, zaś on jako osoba fizyczna też nigdy nie zajmował się urządzeniem gier na automatach. Co do spółki (...) wyjaśnił, że zajmowała się ona tylko i wyłącznie wynajmem i podnajmem lokali i powierzchni w lokalach. Niepamięcią zasłonił się w kwestii tego, czy spółka (...) wynajmowała Bar (...). Po okazaniu oskarżonemu umowy najmu z dnia 01 lutego 2016r., której stronami była A. W. (1) i (...) Sp. z o.o. przyznał, że skoro w umowie jest pieczętka i podpis, to musiał taką umowę w imieniu spółki (...) zawrzeć. Po okazaniu z kolei oskarżonemu umowy najmu z dnia 01 lutego 2016r., której stronami było (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. wyjaśnił, że jest prezesem w tej ostatniej spółce, zaś (...) Sp. z o.o. została sprzedana i nie jest już jej prezesem. Co do spółki (...) wyjaśnił, że kojarzy tą spółkę i z nią współpracował. Współpraca polegała na podnajmie tej spółce lokali lub powierzchni w lokalach. Nie wykluczył zawarcia okazanej mu umowy wskazując, że taki był przedmiot jego działalności, natomiast co do faktu jej podpisania zasłonił się niepamięcią. Zaprzeczył też, aby (...) Sp. z o.o. lub (...) Sp. z o.o. prowadziły kiedykolwiek działalność w lokalach, które wynajmowały. D. F. kontynuując udzielanie odpowiedzi na pytania swojego obrońcy wyjaśnił, iż podjął starania wskutek których dowiedział się, że wynajem powierzchni dla firmy zajmującej się działalnością polegającą na urządzeniu gier nie jest nielegalne. W tym zakresie wskazał na mecenasa M. O.. Zaprzeczył ponadto, aby wiedział, jakie urządzenia i jakiego typu zostały zabezpieczone na potrzeby przedmiotowego postępowania. Zaprzeczył też, aby kiedykolwiek grał na urządzeniach do gier. Zaprzeczył wreszcie temu, aby wiedział, jak owe urządzenia funkcjonują i zaznaczył, że ze względu na swoją niepełnosprawność nie mógłby ani wnieść automatów do lokalu ani ich obsługiwać. W toku ponownego rozpoznania sprawy przez Sąd (k. 414) D. F. ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu występku i skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień decydując się wyłącznie na udzielanie odpowiedzi na pytania pochodzące tylko od jego obrońcy. Po odczytaniu mu wyjaśnień złożonych w toku pierwszego rozpoznania sprawy przez Sąd podtrzymał ich treść, a udzielając odpowiedzi na pytania zadane mu przez obrońcę wyjaśnił, że w 2016r. pełnił funkcję Prezesa Zarządu zarówno w (...) Sp. z o.o., jak i (...) Sp. z o.o. Wskazał, że przedmiotem działalności obydwu tych spółek było to samo, a mianowicie wynajem, a następnie podnajem lokali albo określonych powierzchni w lokalach. Wskazał, że podnajmował lokale różnym firmom, ale przeważnie z branży „automaciarskiej”, czy hazardowej. Jedną z takich firm była firma (...), a drugą firma (...). Zaznaczył, że według jego wiedzy firmy te prowadziły koncesjonowaną działalność w zakresie hazardu i że czynił w tym zakresie ustalenia sprawdzając, czy legalnym jest wynajęcie takim firmom powierzchni lokalowych pod ich działalność. (...) w tym zakresie, że wynajmowanie powierzchni takim firmom jest legalne, udzielił mu mecenas M. O.. Oskarżony wyjaśnił, że według niego wspomniane firmy miały koncesje, ale niepamięcią ze względu na upływ czasu zasłonił się w kwestii tego, czy te koncesje były mu okazane zaznaczając, że sądzi, że tak. Odnośnie firmy (...) zaznaczył, że miał kontakt ze Z. P., który był jej właścicielem lub Prezesem Zarządu, a który zapewniał go, że ma koncesję i potrzebne zezwolenia. Udzielając odpowiedzi na kolejne pytania swojego obrońcy D. F. wyjaśnił, że przed data 01 lutego 2016r. nigdy nie był w lokalu o nazwie Bar (...) w Z. przy ulicy (...) i zaznaczył, że nie ma wiedzy kto i jakie urządzenia zainstalował w tym lokalu. Zaznaczył, że nie ma również wiedzy na temat funkcjonowania w lokalu pod wskazanym powyżej adresem urządzenia o nazwie H. (...). Niepamięcią zasłonił się w kwestii tego, aby Z. P. uprzedzał go, jakiego rodzaju urządzenia zainstaluje pod tym adresem. Co do kwestii umów wyjaśnił, że sporządzała je albo „jego” firma albo firma kontrahenta, przy czym zaznaczył, że w przypadku „jego” firmy zajmowała się tym „księgowość” w postaci firmy zewnętrznej o nazwie Kancelaria Usług (...), której właścicielem lub prezesem był R. F.. Dodał, że siedziba Kancelarii Usług (...) mieściła się w tym samym budynku, w którym siedziby

miały „jego” spółki. Wskazał również, że do jego decyzji należało to, jakiej firmie (...) firma podnajmie powierzchnie i wtedy przygotowywano stosowną umowę. Zaznaczył, że umowy zazwyczaj były podpisywane przez niego w Kancelarii, gdzie je pozostawiał prosząc o przekazanie ich do podpisu kontrahentowi. Kwestiami płatności i fakturowania w jego firmie zajmowała się Kancelaria Usług (...).

Dla zweryfikowania, czy oskarżony D. F. w realiach przedmiotowej sprawy wyczerpał ustawowe znamiona zarzuconego mu występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 20 § 2 kks, koniecznym stało się ustalenie jego świadomości oraz zamiaru w czasie zawierania w dniu 01 lutego 2016r. ze Z. P. jako reprezentantem (...) Sp. z o.o. umowy najmu części lokalu użytkowego w Barze (...) w Z. zlokalizowanym przy ulicy (...). W tym zakresie w pierwszej kolejności Sąd musiał mieć na uwadze to, że D. F. nie przeczył, a wręcz potwierdzał, że miał wiedzę i świadomość tego, że Z. P. w zakresie (...) Sp. z o.o., którą reprezentował zajmował się działalnością z zakresu branży – jak ją nazywał w swoich wyjaśnieniach D. F. – „automaciarskiej”, czy „hazardowej” i dla umożliwienia mu prowadzenia tej działalności wynajmował mu określone powierzchnie, które z kolei spółki, które on reprezentował m.in. (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. najmowały od innych podmiotów gospodarczych. W tym miejscu należy zaznaczyć, że wobec skorzystania przez D. F. z uprawnienia do odmowy złożenia wyjaśnień i odmowy udzielania odpowiedzi na pytania, z wyjątkiem pytań pochodzących od jego obrońcy, Sąd nie był w stanie wyjaśnić sytuacji związanej z wynajęciem E.” Sp. z o.o. powierzchni w Barze (...) w Z. zlokalizowanym przy ulicy (...) przez reprezentowaną przez (...) Sp. z o.o., skoro ta ostatnia spółka nie miała żadnego tytułu prawnego do wspomnianego lokalu, gdyż taki tytuł prawny posiadała jedynie (...) Sp. z o.o., w imieniu której D. F. wynajął wspomnianą powierzchnię od A. W. (1). Pomijając jednak w tym miejscu tą kwestię jako drugorzędną dla analizowanego stanu świadomości D. F. pod kątem wyczerpania przez niego ustawowych znamion zarzuconego mu występku, podkreślić należy, D. F. przeczył jedynie temu, aby miał świadomość nielegalności działalności prowadzonej w ramach (...) Sp. z o.o. przez Z. P. i dowodził, że podjął starania w przedmiocie wyjaśnienia tej kwestii uzyskując zapewnienie niejakiego M. O. z renomowanej kancelarii prawnej, iż wynajem powierzchni dla firmy, która zajmuje się działalnością polegającą na urządzaniu gier, nie jest nielegalne. Do tych twierdzeń D. F. Sąd podszedł jednak ze sporym sceptycyzmem. W pierwszej kolejności z tego powodu, że D. F. był przedsiębiorcą i zasiadał w tamtym okresie czasu w organach co najmniej dwóch spółek prawa handlowego na które sam wskazał, o analogicznym przedmiocie działalności, związanym z podnajmem powierzchni lokalowych pod specyficzną i jednorodną działalność „automaciarską”, czy „hazardową”. Już chociażby z tego powodu powinien dochować większych standardów w zakresie weryfikacji legalności określonych zachowań niż tylko poprzestanie za zapewnieniu o legalności działalności ze strony Z. P. zainteresowanego przecież w tym, aby określone powierzchnie pod swoją działalność od D. F. pozyskać. Mógł przecież zwrócić się do stosownych organów administracji publicznej, skoro w tym zakresie miały się zrodzić w nim tego rodzaju wątpliwości, które miały skierować go po opinię do wspomnianego M. O.. Zlecenie przygotowania opinii w analizowanym zakresie sugeruje, że nie obce były D. F. ograniczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej w zakresie urządzania gier hazardowych wprowadzonych ustawą z 2009r. Podkreślić przy tym należy, że Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 02 kwietnia 2014r. wydanym w sprawie o sygn. akt V KK 344/13 pośrednio wyraził myśl, zgodnie z którą legitymowanie się prywatnie zleconą ekspertyzą nie oznacza wprost, że dochodzi do wyłączenia świadomości, jaki charakter posiadał automat do gry, a w konsekwencji – umyślności. W ocenie Sądu okoliczności faktyczne sprawy pozwalają zasadnie wnioskować, że D. F. uświadamiał sobie, że urządzanie przez Z. P. gier na automacie poza kasynem gry, jest działaniem nielegalnym, a umożliwiając mu tą organizację poprzez wynajem powierzchni, na której owe automaty były ustawiane, było z jego strony ułatwianiem mu tego nielegalnego procederu. Zwrócić należy uwagę na to, że przepis art. 10 § 4 kks stanowi, że nie popełnia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego ten, kto dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności. Nieświadomość karalności czynu polega na przekonaniu sprawcy, że dane zachowanie nie jest penalizowane. Od odpowiedzialności karnej uwalnia tylko usprawiedliwiona nieświadomość karalności. Z faktów musi zatem wynikać, że sprawca podjął starania, aby zapoznać się z obowiązującymi przepisami, przy czym Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 03 lutego 1997r. wydanym w sprawie o sygn. II KKN 124/96 wyraził pogląd, że „nie można skutecznie powoływać się na niezawinioną niezajomość prawa, jeżeli z ustalonych faktów wynika, że sprawca nie tylko nie starał się w sposób należyty zapoznać z obowiązującym uregulowaniem, choć miał możliwość to uczynić u przedstawicieli właściwych organów, ale wręcz w sposób wyraźny z takiej możliwości zrezygnował”. Sąd nie dał też wiary aby jakakolwiek renomowana kancelaria

prawna w tamtym okresie czasu mogła rzeczywiście udzielić porady o stuprocentowej legalności takiej działalności. W ocenie Sądu jeszcze dobitniej niż argument wskazany powyżej dowodzi tego, że D. F. miał świadomość, że działalność, na jaką zdecydował się podnając w dniu 01 lutego 2016r. w ramach prowadzonej przez siebie spółki powierzchnię spółce reprezentowanej przez Z. P. jest działalnością sprzeczną z prawem, jest pozostający poza jakimkolwiek sporem fakt, iż analogicznego podnjęcia powierzchni w tym samym lokalu Bar (...) w Z. przy ulicy (...) i na taką samą działalność D. F. zdecydował się zawierając stosowną umowę w dniu 01 sierpnia 2015r. dotyczącą powierzchni 4 m². Działalność w zakresie użytkowania urządzenia H. S. bez numeru, na którym w tamtym lokalu i w tamtym czasie urządzone były w celach komercyjnych, gry o charakterze losowym, została przerwana wynikami kontroli przez funkcjonariuszy celno – skarbowych, którą w tym lokalu przeprowadzili w dniu 08 września 2015r. zatrzymując przedmiotowe urządzenie jako służące do działalności nielegalnej. Wprawdzie nastąpiło już zatarcie skazania za przypisane D. F. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 24 lutego 2017r. w sprawie o sygn. II K 333/16 w związku z tymi faktami przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 20 § 2 kks, jednakże, na co wskazuje doktryna zatarcie skazania nie wpływa na fakt popełnienia przestępstwa ani w znaczeniu ontologicznym, sprowadzającym się do określonego zachowania się danego człowieka, ani w znaczeniu normatywnym, będącym karnoprawną oceną wskazanego zachowania. Oba te fakty istnieją i można się na nie powoływać. Zaznaczyć trzeba, iż nie musi to następować jedynie na korzyść skazanego. Wyrok skazujący może być zatem wykorzystany na potrzeby udowodnienia postępowania danego człowieka także po zatarciu skazania. Czyn bowiem, za który sprawca został skazany, nie ulega zatarciu przez to, że zatarciu uległo skazanie. Zdanie, że ktoś popełnił dany czyn, jest prawdziwe, jeśli można to wykazać i nie zmienia tego faktu ani to, czy zdarzenie było w ogóle przestępstwem, ani to, czy toczyło się w tej sprawie postępowanie karne, ani to, czy dana osoba została skazana czy uniewinniona, ani to, czy skazanie uległo już czy nie uległo zatarciu. Wreszcie też znaczenie dla oceny świadomości z jaką działał D. F. w przedmiotowej sprawie mają oświadczenia dowodowe złożone w tej sprawie przez Z. P.. Choć jego wypowiedziom Sąd dał wiarę jedynie częściowo, albowiem w sposób oczywisty zmierzały one w znacznej części do ochrony jego własnej osoby w zakresie szeregu postępowań, które przeciwko tej osobie o analogiczne przestępstwa się toczą, to jednak w zakresie przestępstwa powiązanego z występkiem zarzuconym D. F. w niniejszym postępowaniu, skazanie Z. P. jest już prawomocne. Z. P. starał się unikać odpowiedzi na pytania, które były dla niego niewygodne i zasłaniał się niepamięcią lub powoływał na zaburzenia natury psychicznej, jednakże w ocenie Sądu zarówno niepamięć, jak i chorobę traktował bardzo instrumentalnie i na pytania, które w jego ocenie miały charakter neutralny, a odnosiły się do analogicznego czasu odpowiadał odwołując się do sytuacji z przeszłości i nie zasłaniał się wtedy niepamięcią lub chorobą. Z. P. nie chciał zatem powiedzieć w jakich okolicznościach poznał D. F., choć przyznał, że rozpoczął z nim współpracę w zakresie „wynajmu powierzchni” w 2015 lub w 2016 roku i tylko w tym zakresie z nim współpracował. Liczbę podpisanych z nim umów szacował na ponad dziesięć i dotyczyły one powierzchni wynajmowanych przez niego nie tylko w Z. ale również w innych (...) miastach. Ów wynajem powierzchni miał mu służyć pod automaty „zręcznościowo – zabawowe”. Zaprzeczył przy tym, aby mówił D. F., do czego będą wykorzystywane przez niego powierzchnie, które od niego wynajmował, choć sam D. F. swojej wiedzy w tym zakresie nie zaprzeczał. Niepamięcią zaś Z. P. zasłonił się w kwestii tego, czy D. F. go o to pytał. W jego przekonaniu D. F. nie miał wiedzy, co na tej wynajmowanej powierzchni będzie się działo. Wskazywał też Z. P. na sporadyczny kontakt w tamtym czasie z D. F. określając go jako występujący około raz na trzy miesiące. Tymczasem w innym miejscu Z. P. przyznawał, że osobiście, gotówką płacił czynsz D. F. i robił to co miesiąc. Zawierał też z nim kolejne umowy. Dostrzegając zapewne sprzeczności w swoich wypowiedziach Z. P. w dalszej ich części w tej kwestii zasłaniał się niepamięcią, w tym co do sposobu umawiania się na przekazanie gotówki, jak i miejsca jej przekazywania, a co do miejsca podpisywania kolejnych umów zeznał, że nigdy nie działo się to w siedzibach ich firm. Niebagatelne w tym zakresie znaczenie może mieć fakt, że obie spółki prawa handlowego, które reprezentował D. F., jak i spółka, którą reprezentował Z. P. mieściły się w tym samym budynku w K. przy ulicy (...). Wprawdzie Z. P. nie miał woli zdeklarowania się, czy na okazanej mu umowie zawartej z (...) Sp. z o.o. znajduje się złożony przez niego podpis i usprawiedliwiał się w tym zakresie kolejną chorobą w postaci zaćmy uprzednio stwierdzając, że widniejący na niej podpis jest jedynie podobny do jego podpisu, jednakże wobec faktu, że okazany mu egzemplarz umowy został przysłany do Sądu z firmy, która on sam reprezentował, zasadniczo wykluczył, aby spółka (...) przysłała do tutejszego Sądu dokument, w którym znajdowałby się jego nieoryginalny podpis. W zakresie zatem, w jakim oświadczenia dowodowe Z. P. miały znaczenie z punktu widzenia zarzutu postawionego

w tej sprawie D. F., Sąd dał im wiarę tylko w zakresie korespondującym z ustaleniami faktycznymi dokonanyimi przez Sąd. W pozostałym zakresie, z przyczyn wskazanych powyżej Sąd odmówił im wiary jako koniunkturalnym, nielogicznym, niezgodnym z zasadami doświadczenia życiowego, a momentami również wewnątrznie sprzecznym. Z kolei dla zakresu odpowiedzialności D. F. w przedmiotowym postępowaniu nie miały znaczenia wypowiedzi Z. P., jakich udzielił on przed Sądem odpowiadając na pytania swojego obrońcy, albowiem w zakresie odpowiedzialności za urządzanie w dniu 24 maja 2016 roku w Z. przez niego jako Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. w lokalu Bar (...) w Z. przy ulicy (...) w celach komercyjnych gier hazardowych na niezarejestrowanym elektronicznym automacie do gier o nazwie H. (...) bez numeru, wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych został on prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 20 grudnia 2017r. w sprawie o sygn. VII K 751/16.

Za wiarygodne natomiast Sąd ocenił zeznania przesłuchanych funkcjonariuszy celno - skarbowych, a mianowicie: W. C., Z. B. i M. D., którzy przeprowadzali kontrolę w przedmiotowym lokalu. Złożone przez nich relacje są spójne oraz wzajemnie się dopełniają. Stwierdzone przez nich okoliczności pokrywały się w sporządzonych przez nich protokołach kontroli, oględzin i zatrzymania przedmiotów. Za wiarygodne Sąd ocenił również zeznania A. W. (2), M. J. i P. G., w oświadczeniach dowodowych których nie stwierdził mankamentów tego rodzaju, które mogłyby je zdyskredytować. Zeznania tych świadków miały jednak charakter drugorzędny dla przedmiotu niniejszego postępowania. Za wiarygodne Sąd uznał też wszystkie przeprowadzone dowody z dokumentów, gdyż zostały one opracowane zgodnie z przepisami prawa, żadna ze stron nie wniosła też do ich treści i sposobu sporządzenia jakichkolwiek zastrzeżeń.

Wnikliwa zatem, logiczna i dokonana z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego analiza stanowiska D. F. zajętego przez niego w przedmiotowym postępowaniu co do treści postawionego mu zarzutu, po dokonaniu we wzajemnym ze sobą powiązaniu z całym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, nakazuje ocenić stanowisko D. F. kwestionującego swoje sprawstwo w tej sprawie sceptycznie.

Dokonane w sprawie ustalenia pozwalają też na przypisanie oskarżonemu D. F. winy w czasie popełnienia analizowanego czynu zabronionego. Wprawdzie prokurator na etapie postępowania przygotowawczego powziął wątpliwość co do jego poczytalności w chwili analizowanego czynu w związku z uzyskaniem informacji o przebytych udarze niedokrwiennym mózgu, objawach depresji i ambulatoryjnym podjęciu leczenia psychiatrycznego, w konsekwencji czego dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, ci jednak w oparciu o bezpośrednie badanie psychiatryczne oskarżonego D. F., dokumentację medyczną oraz informacje zawarte w aktach przedmiotowej sprawy zaopiniowali, że nie stwierdzają u badanego zaburzeń psychicznych ani upośledzenia umysłowego. Stwierdzają natomiast organiczne zaburzenia nastroju oraz zaburzenia struktury osobowości. Zaznaczyli jednak biegli, że tempore criminis D. F. nie znajdował się w żadnym takim stanie zakłóceń sprawności funkcji psychicznych, które w myśl art. 31 § 1 kk lub art. 31 § 2 kk znosiłyby lub w stopniu znacznym ograniczały jego zdolność do rozpoznania znaczenia czynu bądź pokierowania swoim postępowaniem. Zdaniem biegłych zdolność oskarżonego D. F. rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona, ale tylko w stopniu nieznacznym. Zdaniem (...) stan zdrowia opiniowanego pozwala mu na udział w czynnościach procesowych w postępowaniu karnym, ale tylko w obecności obrońcy. Zaznaczyli również biegli, że nie zachodzi konieczność umieszczenia badanego w zakładzie zamkniętym w celu zapobieżenia ponownemu popełnieniu czynu zabronionego związanego ze stanem zdrowia psychicznego.

Sąd przyjął w całości opinię sporządzoną przez powołanych w tej sprawie biegłych psychiatrów. Biegli ci dysponowali wszelkimi informacjami niezbędnymi do wypowiedzenia się w zleconym im zakresie. Poczynione przez nich ustalenia - po badaniu oskarżonego oraz dokładnej i wnikliwej analizie materiału badawczego i dowodowego - wzajemnie ze sobą współgrają i korelują. Sporządzona przez biegłych opinia nie zawiera też błędów metodologicznych, jest jasna, należyście uargumentowana i udziela wyczerpujących odpowiedzi w zakresie wszystkich postawionych biegłym pytań, a przy tym nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Z tych też powodów zaakceptował ją Sąd oceniając za fachową oraz rzetelną i z tego względu przyjął w całości wnioski w niej zawarte, co poskutkowało tym, że została

zaliczone w poczet pełnowartościowego materiału dowodowego stanowiącego podstawę wydanego w przedmiotowej sprawie rozstrzygnięcia.

Mając na względzie całą powyższą argumentację Sąd nie miał wątpliwości przypisując oskarżonemu D. F. sprawstwo i winę w zakresie zarzuconego mu występku. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd skutkować musiały dokonaniem oceny zachowania oskarżonego D. F. zarzuconego mu w przedmiotowym postępowaniu przez pryzmat wyczerpania znamion występku spenalizowanego w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 20 § 2 kks. Jak ustalono bowiem ponad wszelką wątpliwość oskarżony D. F. udostępniając w dniu 01 lutego 2016 roku w Z. powierzchnię 2 m² w lokalu Bar (...) usytuowanym w Z. przy ulicy (...), w zamiarze aby Z. P. dokonał czynu zabronionego polegającego na urządzaniu w tym lokalu wbrew przepisom art. 6 Ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, w celach komercyjnych gier hazardowych na niezarejestrowanym elektronicznym automacie do gier o nazwie (...) bez numeru, ułatwił mu jego popełnienie w dniu 24 maja 2016r.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego D. F. stwierdzić należy, że był on umiarkowanie znaczny. Na powyższy stopień miały wpływ takie okoliczności jak: rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego jakim jest mienie Skarbu Państwa oraz porządek publiczny, a także działanie oskarżonego w sposób przemyślany, kierując się chęcią uzyskania nielegalnego zysku.

Wymierzając oskarżonemu D. F. karę, Sąd zważył, aby była ona karą sprawiedliwą, uwzględniającą rodzaj popełnionego przestępstwa, jego okoliczności i skutki, a także właściwości i warunki osobiste tego oskarżonego oraz dotychczasowy sposób życia, jak również stopień jego zawinienia i stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu. Sąd zwrócił uwagę na to, iż w chwili orzekania, na D. F. ciążyły trzy prawomocne skazania za analogiczne przestępstwa skarbowe z art. 107 § 1 kks, przy czym w chwili czynu będącego przedmiotem analizy w niniejszym postępowaniu oskarżony ten był osobą niekaraną. Sąd wymierzył oskarżonemu D. F. za przypisane mu przestępstwo skarbowe karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80,00 złotych. Dolegliwość wymierzonej kary nie przekracza stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez tego oskarżonego czynu zabronionego. Zdaniem Sądu orzeczenie wobec tego oskarżonego kary najłagodniejszego rodzaju i ukształtowanie jej na wskazanym powyżej poziomie powstrzyma D. F. przed kolejnym popełnieniem podobnego przestępstwa, nadto zaś będzie stanowić sygnał dla społeczeństwa, że popełnienie tego rodzaju przestępstw jest nieopłacalne i zawsze spotyka się z odpowiednią reakcją organów państwa. Sąd orzekając o liczbie stawek dziennych miał na uwadze okoliczność, że działania oskarżonego podejmowane były w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez czerpanie dochodów z nielegalnej działalności hazardowej. Ustalając zaś wysokość jednej stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę okoliczności wskazane w art. 23 § 3 kks i w ocenie Sądu nie może ona uchodzić za wygórowaną. W ocenie Sądu, sytuacja materialna oskarżonego, pozwoli D. F. na uiszczenie grzywny w wymiarze ukształtowanym przez Sąd w przedmiotowej sprawie.

Na podstawie powołanych w sentencji wyroku przepisów, Sąd rozstrzygnął o kosztach postępowania, obciążając nimi oskarżonego.